

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, 588 22 Luka nad Jihlavou
zastoupený advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou
sídlem Dvořákova 5, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha

za účasti: 1) **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**, IČO: 49455842
sídlem Soběšická 820/156, 638 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

2) **Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO**, IČO: 48460915
sídlem Žižkova 1867/93, 586 01 Jihlava
zastoupený advokátem JUDr. Oldřichem Chudobou
sídlem Při Trati 1084/12, 141 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016, č. j. 47782/2016-MZE-15111, sp. zn. 56VH21391/2016-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016, č. j. 47782/2016-MZE-15111, sp. zn. 56VH21391/2016-15111, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení částku 19 456 Kč, a to k rukám jeho advokátky, JUDr. Boženy Zmátlové, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojí proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 14. 7. 2016, č. j. KUJI 54740/2016, kterým Krajský úřad Kraje Vysočina vydal na základě žádosti ze dne 31. 3. 2016 povolení k provozování vodovodu Luka nad Jihlavou-Otín (17 RD), IČME: 6105-688703-48460915-1/3, VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s. [osoba zúčastněná na řízení 1)]; odvolání žalobce bylo zamítnuto jako nepřipustné dle § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
2. Žalovaný se ve svém rozhodnutí přiklonil prvostupňovým závěrům Krajského úřadu Kraje Vysočina, že příslušný vodovod je stále ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 2), a to také v souvislosti s tím, že proces vystoupení žalobce z osoby zúčastněné na řízení 2) dosud nebyl dokončen. Osoba zúčastněná na řízení 2) tak, je stále oprávněna „*hospodařit i s vodohospodářským majetkem ve vlastnictví městyse Luka na Jihlavou*“. S ohledem na tyto skutečnosti nebyl žalobce, dle názoru žalovaného, účastníkem předmětného správního řízení, neboť ve smyslu § 27 odst. 1 a 2 správního řádu, resp. § 6 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích) – dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“ – jím není ani obec, na jejímž území je dotčený vodovod situován.
3. Závěry žalovaného považoval žalobce za nesprávné, pročež soudu navrhl, aby ten napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že vodohospodářský majetek, kterého se týká napadené rozhodnutí (resp. prvostupňové rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina), je v jeho vlastnictví, ačkoli jej osoba zúčastněná na řízení 2) zadržuje a neoprávněně s ním nakládá a užívá z něj užítky. Jde o majetek, jehož pořízení pro žalobce spoluzajišťovala osoba zúčastněná na řízení 2); tento majetek byla tato osoba povinna po jeho pořízení zapsat ve své evidenci jako majetek ve vlastnictví žalobce vložený do osoby zúčastněné na řízení 2), tj. jako majetek, k němuž dané osobě náleželo po dobu členství žalobce v osobě zúčastněné na řízení 2) právo hospodaření, a to dle stanov osoby zúčastněné na řízení 2).
5. S ohledem na zakladatelskou smlouvu osoby zúčastněné na řízení 2) skončilo členství žalobce v této osobě dne 31. 12. 2014, a to na základě oznámení o vystoupení ze dne 7. 4. 2014. Při této příležitosti žalobce požádal dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích o vypracování návrhu smlouvy o majetkovém a finančním vypořádání a návrhu dohody vlastníků souvisejících vodovodů, na což však osoba zúčastněná na řízení 2) nereagovala. Nedošlo ani k uzavření smlouvy o majetkovém (finančním vypořádání), jak to požadují stanovy osoby zúčastněné na řízení 2). Tato osoba žalobci nevrátila majetek

(movité i nemovité věci), které mu náleží dle zakladatelské smlouvy i stanov, ani se v něm nevypořádala, ani žalobci nevrátila písemnosti k danému majetku se vztahující, pročez žalobce nemůže vykonávat všechna práva vlastníka, tedy i práva dle zákona o vodovodech a kanalizacích.

6. Ve svém nezákonném rozhodnutí, které je rovněž nepřezkoumatelné, se přitom žalovaný neopíral o řádně zjištěný skutkový stav, nýbrž tolik o výklad Ministerstva zemědělství k zákonu o vodovodech a kanalizacích č. 66 z roku 2010. K tomu přistupuje, že žalovaný nesprávně uvádí, že Krajský úřad Kraje Vysočina povolil provozování vodovodu Luka nad Jihlavou-Otín (17 RD), IČME: 6105-688703-48460915-1/3, osobě zúčastněné na řízení 1) dle § 6 odst. 2 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, ačkoli krajský úřad ve svém rozhodnutí odkázal toliko na § 6 odst. 2 předmětného zákona, aniž by konkretizoval přesné písmeno tohoto ustanovení; z povahy věci je však zřejmé, že muselo jít o § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích.
7. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také nevypořádal s odvolacími námitkami. Zarážející je též jeho závěr, že s žalobcem nemá být jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoli Krajský úřad Kraje Vysočina s ním takto jednal, a to z důvodu dotčení práv, tedy na základě § 27 odst. 2 správního řádu. Svůj restriktivní výklad § 27 odst. 2 správního řádu žalovaný nevysvětlil a toliko vytkl krajskému úřadu, že nepostupoval dle § 28 odst. 1 správního řádu.
8. Žalovaný rovněž nekriticky převzal závěry prvostupňového orgánu, že nebyly splněny podmínky pro vystoupení žalobce z osoby zúčastněné na řízení 2), že proces vystoupení stále není dokončen a žalobce je stále členem této osoby. Tento závěr jednak není pravdivý, jednak předmětem sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení 2) není členství žalobce, nýbrž vypořádání majetku a vydání bezdůvodného obohacení. Žalovaný tak postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012 (dostupným na www.nsoud.cz), který se týká ukončení členství obce v dobrovolném svazku obcí, jednak v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 35/2013-50, publikovaným pod č. 3043/2014 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který se týkal otázky vlastnictví vodovodu nebo kanalizace ve vazbě na § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Jak již bylo řečeno, tak s těmito otázkami se žalovaný nevypořádal a pouze nepřipadně odkázal na zmíněný výklad Ministerstva zemědělství č. 66/2010 k zákonu o vodovodech a kanalizacích, dle kterého si může správní orgán v případě příslušného správního řízení učinit úsudek o vlastnictví k vodohospodářskému majetku, je-li ten předmětem sporu. Dle žalobce je vlastnictví vodovodu klíčové právě z pohledu rozhodnutí dle § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž otázka a určení vlastnického práva je vyhrazena soudům a není dána pravomoc správních orgánů činit si o věci „*vlastní úsudek*“. Ostatně úvahy správních orgánů o vlastnictví dotčeného majetku ve vazbě na kolaudační souhlas k předmětnému vodohospodářskému majetku (resp. v závislosti na něm) jsou mylné.

III. Vyjádření žalovaného, osob zúčastněných na řízení a žalobce; procesní vývoj věci

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcovo odvolání zamítl, neboť žalobce nebyl oprávněn toto odvolání podat – nebyl vlastníkem předmětné vodovodní infrastruktury, tudíž neměl být účastníkem řízení. O vlastnictví si přitom žalovaný v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinil úsudek jako předběžné otázce. Důvody pro svůj závěr o

vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 2) učinil žalovaný na základě obsahu smluvního vztahu mezi touto osobou a žalobcem. Právě smlouva o investorství ze dne 8. 2. 2013 mezi jmenovanými subjekty představuje rozdíl oproti případu, jímž se zabýval Nejvyšší správní soud, a na který odkazoval žalobce. Učinění si úsudku o předběžné otázce bylo legitimní i s ohledem na to, že bylo možné očekávat táhlé majetkoprávní spory. Ani žalobcova argumentace odkazující na jednotlivá písmena § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích není správná. Žalovaný se se všemi odvolacími námitkami vypořádal, přičemž s ohledem na probíhající soudní spor o určení vlastnictví k předmětné infrastruktuře, který se odvíjí od výkladu zmíněné smlouvy o investorství, nelze považovat proces vystoupení žalobce z osoby zúčastněné na řízení 2) za dokončený.

10. Žalobce se k vyjádření žalovaného vyslovil v replice, v níž uvedl, že žalovaný pouze zopakoval své dosavadní závěry a nijak je nerozvedl. Zároveň žalobce připomněl svou dosavadní argumentaci, a to ve vazbě na interpretaci svých smluvních vztahů a smlouvy o investorství s osobou zúčastněnou na řízení 2).
11. Osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že souhlasí s napadeným rozhodnutím. Účastenství v řízení žalobce odvozoval od svého vlastnictví k dotčenému vodovodu, když ovšem vlastnictví svědčí osobě zúčastněné na řízení 2). Ta také dodala, že v řízení o vydání povolení dle § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích jsou účastníky vždy pouze vlastník vodovodu nebo kanalizace (ten dle § 27 odst. 1 správního řádu) a osoba, která hodlá vodovod nebo kanalizaci provozovat (ta dle § 27 odst. 2 správního řádu). Žalobce vlastnictví k danému vodovodu nikdy nenabyl a ani nabýt neměl. O tom svědčí i rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 7. 2. 2017, sp. zn. 108 C 32/2016.
12. Osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že se ztotožňuje s výkladem, jaký ve věci podala osoba zúčastněná na řízení 2).
13. Další podání ve věci učinil žalobce, který setrval na svých dosavadních stanoviscích a argumentaci rozhojnil o odkazy na související rozsudek Krajského soudu v Brně-pobočka v Jihlavě ze dne 5. 12. 2017, č. j. 54 Co 543/2016-284, vydaný ve věci žaloby žalobce na vydání bezdůvodného obohacení osobou zúčastněnou na řízení 2), z něhož mj. plyne, že členství žalobce v osobě zúčastněné na řízení 2) zaniklo dnem 1. 1. 2015. Kromě toho žalovaný nesprávně vykládá citovanou smlouvu o investorství a otázku nabytí vlastnictví k vodohospodářskému majetku, k čemuž žalobce odkázal na usnesení Krajského soudu v Brně-pobočka v Jihlavě ze dne 13. 12. 2017, č. j. 72 Co 153/2017-650, resp. na výpověď svědka [pana J. P., bývalého ředitele jihlavské divize osoby zúčastněné na řízení 1)] v řízení vedeném u Okresního soudu v Jihlavě pod sp. zn. 108 C 57/2015 (protokol ze dne 15. 3. 2018). Nepodložené je tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že měl probíhat spor o určení vlastnictví vodovodu Luka nad Jihlavou – Otín 17 RD; spor žalobce vedl o vydání bezdůvodného obohacení, byť se soud v daném řízení k otázce vlastnictví rovněž vyjadřoval. Žalobce také setrval na stanovisku, že jsou nesprávné závěry žalovaného, které se opírají o argument týkající se kolaudačního souhlasu. Pokud ve věci samé Krajský úřad Kraje Vysočina vydal povolení k provozování vodovodu, pak tak učinil chybně, neboť osoba zúčastněná na řízení 1), jako osoba z tohoto povolení oprávněná, nemůže nakládat s majetkem, který je ve vlastnictví žalobce. Pakliže žalovaný uvádí, že si o vlastnictví mohl učinit úsudek jako o předběžné otázce, je možné takovou úvahu akceptovat pouze za situace, že si k tomu opatří řádné podklady a tyto správně vyhodnotí a přezkoumatelně odůvodní. Nakonec i názor správních orgánů se v dané záležitosti vyvíjí, když žalovaný i Krajský úřad Kraje Vysočina uznávají vlastnictví žalobce k majetku, který nabyl na základě

příslušných dohod [Krajský úřad Kraje Vysočina na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2018, č. j. 41045/2018-MZE, zahájil správní řízení ve věci zrušení povolení k provozování vodohospodářského majetku pro osobu zúčastněnou na řízení 1)].

14. I s přihlédnutím k argumentaci zejména žalobce a osob zúčastněných na řízení, kteří upozorňovali na řadu souvisejících správních a soudních řízení a rozhodnutí, které měly být pro věc relevantní, Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 11. 2018, č. j. 29 A 201/2016-180, řízení ve věci přerušil dle § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň si zdejší soud od Krajského úřadu Kraje Vysočina, potažmo i od žalobce, vyžádal sdělení o mezitímním vývoji souvisejících řízení a otázek s nimi spojených. Po zhodnocení předložených vyjádření a podkladů soud usnesením ze dne 13. 8. 2021, č. j. 29 A 201/2016-311, rozhodl o pokračování v řízení.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání (§ 51 odst. 2 s. ř. s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
16. Jádrem sporu je v dané věci to, zda měl být žalobce účastníkem předmětného řízení (a zda tedy jeho odvolání mělo či nemělo být hodnoceno jako přípustné). V tomto smyslu žalobce zdůrazňuje své vlastnictví k dotčenému vodohospodářskému majetku. Odpověď na danou otázku, resp. tato otázka sama, tak nyní také představuje mez soudního přezkumu v nynější věci.
17. Po vyhodnocení žalobních námitek vztahujících se k předmětu sporu, se Krajský soud v Brně domnívá, že napadené rozhodnutí je z větší části nepřezkoumatelné a zčásti je postaveno na nesprávných právních úvahách.
18. Žalovaný pro určení okruhu účastníků řízení o povolení k provozování vodovodu akcentoval zejména otázku vlastnictví předmětného vodovodu. Konstatoval, že zákon o vodovodech a kanalizacích se vymezení okruhu účastníků daného řízení blíže nevěnuje, protože je nutné vycházet z obecné úpravy účastenství v řízení dle § 27 správního řádu – dle § 27 odst. 1 správního řádu tak měl být účastníkem řízení provozovatel, na kterého se vztahuje rozhodnutí správního orgánu, a který je zároveň žadatelem, a dle § 27 odst. 2 správního řádu má být účastníkem vlastník vodovodu a odborný zástupce provozovatele, nikoli však např. obec, na jejímž území je ten který vodovod situován.
19. V těchto souvislostech se soud předně ztotožňuje s myšlenkou žalovaného, že o vlastnictví vodovodu si mohl ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinit vlastní úsudek jako o předběžné otázce (to ostatně ve svém pozdějším podání připustil i žalobce). Pokud tak ovšem činí, je nutné, aby jeho závěry byly přezkoumatelné. V tomto směru soud dokazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2021, č. j. 7 As 404/2019-66, vydaný mj. ve věci osoby zúčastněné na řízení 1) a žalovaného, týkající se rozhodnutí dle § 6 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích (zejm. bod [25] a násl.), popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 As 330/2020-80 (zejm. bod [23] a násl.), ve věci zrušení povolení k provozování vodovodu, kdy účastníkem správního řízení byl také žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1).

20. Rozhodnutí žalovaného se však v daném směru opírá toliko o podpůrný argument, že kolaudační souhlas k předmětnému vodovodu byl vydán osobě zúčastněné na řízení 2), přičemž dle jeho názoru zákon č. 183/2006 Sb., zákon o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ani neuvažuje o možnosti, že by mohl být kolaudační souhlas vydán jiné osobě než vlastníkoví stavby (s. 3 napadeného rozhodnutí). Ve zbytku pak vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 2) k předmětnému vodovodu dovozuje toliko na základě toho, že přebírá závěr Krajského úřadu Kraje Vysočina, že žalobce je stále členem osoby zúčastněné na řízení 2), protože je tato osoba „*oprávněn[a] hospodařit i s vodohospodářským majetkem ve vlastnictví městyse Luka nad Jihlavou*“ [dle žalovaného nebyly splněny podmínky pro vystoupení žalobce z osoby zúčastněné na řízení 2) a nyní probíhá spor o toto členství], jak plyne ze s. 3 napadeného rozhodnutí. Na to navazuje na s. 4 žalobou napadeného rozhodnutí jen konstatování, že žalobce podrobně prostudoval spisovou dokumentaci, na základě čehož dospěl k závěru, že předmětný vodovod je stále ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 2).
21. Takové odůvodnění však soud považuje za nedostatečné. Kromě toho, že samo o sobě obsahuje protimluv, že vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení 2), kdy zároveň je tato osoba (jak již bylo řečeno) „*oprávněn[a] hospodařit i s vodohospodářským majetkem ve vlastnictví městyse Luka nad Jihlavou*“, tak toto odůvodnění také potřebným způsobem nereaguje na odvolací námitky. Je třeba vzít v potaz také to, že oprávněnost osoby zúčastněné na řízení 2) z majetkových práv, která na ni obec převedla smlouvami o vkladu majetku do hospodaření, opírá Krajský úřad Kraje Vysočina z toho, že dosud „*[n]ebyl dokončen proces vystoupení ze SVAKu*“ (s. 3 prvostupňového rozhodnutí). Ačkoli k otázce členství žalobce v osobě zúčastněné na řízení 2) žalovaný uvádí, že „*již není předmětem probíhajícího řízení*“, tak vlastně přebírá tomu korespondující závěry krajského úřadu (tedy závěry vztahující se k členství žalobce), aniž by se dostatečně vypořádal se závěry plynoucími z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012, na který žalobce v odvolání odkazoval. V něm Nejvyšší soud uvedl, že „*podle dovolací instance je pro vystoupení ze svazku rozhodné pouze splnění časových podmínek*“. Krajský soud v Brně si je vědom toho, že daný závěr Nejvyšší soud formuloval v širším kontextu příslušných stanov, jejichž požadavek měl být „*nereálný a právně neúčinný*“, nicméně obdobnou analýzu stanov neprovedl ani Krajský úřad Kraje Vysočina, ani žalovaný. Tu bylo třeba v dané věci provést, byť lze uznat, že otázka členství žalobce v osobě zúčastněné na řízení 2) nebyla „*přímým*“ předmětem řízení před správními orgány, s ohledem na to, že oprávnění osoby zúčastněné na řízení 2) nakládat s předmětným vodohospodářským majetkem (a tedy i majetková práva či jejich výkon) správní orgány opíraly právě také o to, zda žalobce je či není členem v osobě zúčastněné na řízení 2), zda tedy byly splněny (všechny) podmínky pro vystoupení z daného svazku. (Soud dodává, že v odvolání žalobce zmínil např. i rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 8. 6. 2016, č. j. 108 C 57/2015-247, o jehož závěry svou argumentaci opíral, žalovaný však neuvedl, proč toto rozhodnutí nepovažuje za relevantní, popř. co jej vede k odchýlení se od jeho závěrů.)
22. Jak již soud uvedl, v popsáných aspektech považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť dostatečně nereagovalo na odvolací námitky a v tomto smyslu se detailněji nevyjádřilo k tomu, proč žalovaný došel k závěru, že předmětný vodovod je stále ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 2), resp. z důvodů popsáných protimluvů za do jisté míry nesrozumitelné. Odkaz na to, komu svědčí kolaudační rozhodnutí (resp. závěr, že kolaudační rozhodnutí může být vydáno jen vlastníkoví stavby), soud rovněž nepovažuje za dostatečný a blíže odůvodněný. Uvedené nedostatky není možné dodatečně

odstraňovat např. prostřednictvím vyjádření k žalobě, ať již tako činí žalovaný či osoby zúčastněné na řízení.

23. K věci navíc přistupuje to, že ve světle příslušné judikatury zaujal žalovaný nesprávný názor k tomu, zda obec, na jejímž území je vodovod situován, je či není účastníkem řízení o provozování tohoto vodovodu. Již v rozsudku ze dne 20. 1. 2010, č. j. 9 As 13/2009-75, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*v řízení o povolení k provozování vodovodu může vystupovat více účastníků. Mimo žadatele je účastníkem tohoto řízení i obec, na jejímž území se vodovod nebo kanalizace nachází*“. Na tento závěr navázal Nejvyšší správní soud i později, např. v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 324/2018-36, v němž se k okruhu účastníků řízení o žádosti o vydání povolení k provozování vodovodů nebo kanalizací dle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích vyjádřil komplexním způsobem.
24. V popsaném kontextu, s ohledem na nyní vymezený rozsah soudního přezkumu, nepovažoval soud za nutné se se podrobně vypořádávat s žalobní námitkou týkající se toho, dle kterého písmene ustanovení § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích (ne)mělo být rozhodnutí o povolení k provozování vodovodu vydáno. Tato otázka případně souvisí se zákonností rozhodnutí ve věci samé, nikoli s účastenstvím žalobce ve správním řízení, ve vztahu k němuž soud věc posuzoval primárně.
25. Zdejší soud dodává, že s ohledem na shora popsané rozhodovací důvody nepovažoval za potřebné ve věci provádět dokazování, proč se blíže nezabýval ani soudními rozhodnutími (zejména občanskoprávními) či dalšími podklady, na které žalobce či osoby zúčastněné na řízení odkazovali.

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na výše uvedené krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (otázka účastenství žalobce ve správním řízení z titulu jeho vlastnického práva a sama problematika žalobcova vlastnického práva k dotčenému vodohospodářskému majetku), resp. z důvodu nezákonnosti dle § 78 odst. 1 s. ř. s. (otázka účastenství žalobce v řízení z důvodu, že se předmětný vodovod nachází na jeho území) a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na něm, aby zajistil nápravu shora vytčených vad.
27. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcovy zástupkyně (advokátky) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a tři podání ve věci samé (vyjádření ze dne 28. 11. 2018, 16. 6. 2020 a 21. 6. 2020)] a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3 \times 100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Protože zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 856 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.

28. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 19 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tyto osoba nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu